

[Erling Dinesen.]

tog afstand fra lovgivning om tvungen voldgift under enhver form.“

Det siges videre i henvendelsen:

„Da det foreslåede indgreb i den lovlige konflikt fuldstændig fjerner den pression, som organisationerne i nøje overensstemmelse med fagretlige regler udøver over for arbejdsgiverparten, og da organisationerne har erklæret sig villige til at tage endog meget vidtgående hensyn til vigtige samfundsområder, må FTF henstille, at lovforslaget ikke gennemføres af folketinget.“

Der er altså ingen som helst tvivl om, hvad funktionærer og tjenestemænd mener om dette indgreb, og jeg tror, at regeringen må regne med en kraftig reaktion fra lønmodtagerne her i landet. Og regeringen må tage ansvaret for de konsekvenser, en gennemførelse af lovforslaget vil få.

Må jeg til slut sige, at vi vil i den ellefte time endnu en gang advare regeringen og henstille, at lovforslaget trækkes tilbage. Som en yderligere understregning af denne henstilling skal jeg på socialdemokratiets og socialistisk folkepartis udvalgsmedlemmers vegne stille følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Idet folketinget anerkender, at styrmændenes og radiotelegrafisternes organisationer har efterkommet regeringens ønsker om at begrænse den løbende konflikt, således at samfundsvigtige interesser ikke trues af strejken, og idet folketinget henstiller til regeringen at drage omsorg for, at Danmarks Rederiforening på samme måde tager samfundsmæssige hensyn,

opfordrer folketinget regeringen til at trække lovforslaget tilbage.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor).

Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Asgar Jensen: Det er efter en grundig udvalgsbehandling og efter alvorlige overvejelser, at forslaget til lov om fornyelse af kollektive overenskomster mellem Dan-

marks Rederiforening og Dansk Styrmandsforening samt Radiotelegrafistforeningen af 1917 kommer til anden behandling her i folketinget.

Der hersker blandt folketingets partier ingen uenighed om, at man helst ser, at parterne selv løser deres overenskomstproblemer. Således udtalte daværende arbejdsminister Erling Dinesen den 28. oktober 1965 under folketingets behandling af hans forslag om ved lov at forhindre en radiotelegrafiststrejke følgende (Folketings-tidende 1965-66, sp. 645):

„Det er vel ikke med nogen synderlig glæde, at skiftende arbejdsministre er mødt frem i folketinget med forslag af denne karakter. På den anden side har man jo måttet erkende, at der kan være særlige områder, særlige situationer, hvor det simpelt hen af samfundsmæssige grunde er nødvendigt at gribe ind.“

Man skulle jo ikke helt tro, at den forhenværende arbejdsminister er den samme, som i dag er socialdemokratiets ordfører, hvor det ligesom først nu er kommet til hans kendskab, at organisationerne er imod indgreb, og hvor han fremstiller det, som om ethvert indgreb er en sådan vederstyggelighed, at man næsten slet ikke kan udmale det i ord. Med de erfaringer, den tidligere arbejdsminister sidder inde med, med det ansvar, han tidligere har været med til at bære, synes jeg, hans tale var i en skærende disharmoni dermed. Jeg udtalte ved første behandling af det foreliggende lovforslag noget lignende, og jeg tilføjede, at det konservative folkeparti ville i situationer, hvor indgreb var nødvendige, gøre det med samme alvor og ansvarsfuldhed, enten vort parti var deltager i regeringsansvar eller var i opposition, og det mener jeg at partiet hidtil har leveret beviser for. Men således som drøftelsen har fundet sted i udvalget, og således som socialdemokratiet skriver i betænkningen sammen med socialistisk folkeparti, må man få det indtryk, at der er en meget stor forskel på det ansvar, socialdemokratiet føler, når samfundsvigtige forhold står på spil, eftersom de sidder i regering eller de er i opposition. Det bliver naturligvis deres sag, hvis de har en særlig lyst til at markere, at deres synspunkter falder sammen med